

Bratia a sestry,

v kresťanskej viere neide o zdokonaľovanie jednotlivca na úkor iných ľudí. Nedá sa uveriť zástupne za niekoho iného. Postoj k viere musí zaujať každý sám za seba. Keď niekto uverí v Krista, je vedený k tomu, aby nebol zameraný len na seba. Živá viera v trojjediného Boha sa vždy prejavuje vo vzťahu k druhým ľuďom. Vidno to na modlitbách aj na aktívnej pomoci. To, čo vo viere prijímame od Krista, neprijímame len sami pre seba, ale má to poslúžiť na všeobecný úžitok.

Vieru, ktorá sa prejavila na vzťahu k blížnemu, vidíme aj v dnešnom evanjeliovom príbehu. Ježiš sa vrátil do Kafarnaumu a priniesli k nemu ochrnutého. To, čo urobili, vychádzalo z viery. Keby neverili, že Ježiš ho môže uzdraviť, neurobili to. Spravili to, čo bolo v ich silách a možnostiach. Mohli chodiť, a tým pomohli tomu, kto nemohol chodiť. Evanjelista Marek to opisuje ešte podrobnejšie. Kvôli zástupu sa nevedeli dostať k Ježišovi. Rozobrali strechu. K lôžku priviazali laná. Ochrnutého spustili dole. Nezastavila ich prvá prekážka. Premýšľali a namáhali sa. Urobili všetko, čo mohli a podarilo sa. Môže to byť motiváciou pre našu pomoc blížnym. Stačí urobiť to, čo vieme alebo môžeme. Nemusia to byť žiadne veľkolepé činy. Jednoducho iba využiť svoje dary a danosti v prospech toho človeka, ktorý ich nemá.

V celom príbehu tí, ktorí pomohli, nič nepovedia. Nevieme koľko ich bolo. Niesli lôžko dvaja alebo štyria? Nevieme ani len ako sa volali. Za aktívnu pomoc človeku v núdzi nedostali od predstaviteľov mesta žiadne vyznamenanie. Nikto ich verejne nepochválil, a predsa získali tú najväčšiu odmenu. Ich poklad je odložený v nebesiach. Uverili v Ježiša Krista, a to je vzácnejšie než akékoľvek hmotné odmeny.

Je zaujímavé to, čo Ježiš urobil ako prvé. Ježiš dovedy uzdravil viacerých chorých. Už v 4. kapitole je napísané, že k nemu prinášali ľudí s rôznymi chorobami a On ich uzdravoval. Aj teraz by sme čakali, že keď k nemu prinášajú ďalšieho chorého, tak Ježiš ho najprv vylieči. Všetkým muselo byť zjavné a jasné, čo ten ochrnutý potrebuje, a predsa Ježiš hovorí: „Dúfaj, synu, odpúšťajú sa ti hriechy.“ Ježiš sa na toho človeka nepozeral iba ako na postihnutého, ale vnímal ho komplexne. Ježiš videl aj to, čo nevideli tí, ktorí ho priniesli. Videli jeho postihnutie, ale nemohli vidieť to, čo prežíva vo vnútri. Ježiš najprv riešil to, čo považoval za najdôležitejšie. Často sa hovorí, že najdôležitejšie je, aby sme boli zdraví. Zdravie je v živote skutočne veľmi dôležité. Chorý človek je v mnohých ohľadoch obmedzený.

Ježiš poukazuje na to, že je tu ešte niečo dôležitejšie ako je zdravie. Ježiš prirovnal hriech k chorobe. Hriech je príčinou smrti a zla na svete. Ježiš prišiel na svet, aby zachránil hriešnych. Má moc odpúšťať hriechy. Presnejšie preložené má autoritu alebo právomoc. Na konci 7. kapitoly je napísané, že zástupy sa divili Ježišovmu učeniu, pretože učil ako ten, kto má moc. Ježišova autorita sa prejavila v hovorení aj v konaní.

Ježiš ho nakoniec aj uzdravil. Dôležitejšie bolo vyslobodenie z pút hriechu. Keby Ježiš uzdravil viacej ľudí, uverilo by v neho viac ľudí? Odpoveď je záporná. Vidíme to aj na inom príbehu. Za Ježišom prišlo desať malomocných mužov a prosili ho, aby sa nad nimi zmiloval. Ježiš im povedal, čo majú urobiť a oni boli uzdravení. Iba jeden z nich, aj to bol Samaritán, sa vrátil, aby sa Ježišovi poďakoval. (Lk 17) Na tomto svete je veľa trápenia - chudoba, choroby, prírodné katastrofy a vojny. Keby Boh zázračne všetko svetské trápenie odstránil, ani potom by v Neho neuverilo viac ľudí. Viera nie je dôsledok zázračného uzdravenia. Ak človek úprimne verí v Boha, potom s pokorou prijíma všetko, čo prichádza. Keď dôverujeme Bohu, tak mu nediktujeme, čo má urobiť. Na modlitbách mu prinášame to, čo nás trápi. Prosíme za seba a za svojich blízkych. Veríme, že urobí to, čo je dobré. Ak dôverujeme Bohu, k prosbám pripájame aj slová „buď vôľa Tvoja“. Kresťan nepresviedča Boha o svojej vôli, ale hľadá Božiu vôľu. Nie je to vôbec ľahké, ale v tom spočíva zápas o vieru.

Ježiš uzdravenému povedal, aby si zobral lôžko a išiel domov. Pre neho bolo lôžko pripomienkou doterajšieho bremena a pre iných svedectvom. Bol pripútaný na lôžko. To, čo ho dovtedy obmedzovalo, zväzovalo, je vďaka Ježišovi schopný niešť. Ježiš hovorí: „Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa, lebo som krotký a pokorný v srdci, a nájdete si odpočinutie duše; lebo moje jarmo je lahodné a moje bremeno ľahké!“ (Mt 11, 29-30)

Bratia a sestry, od hriechov sa sami neoslobodíme, ale vďaka Ježišovi môžeme vstať a kráčať ďalej. Ježiš aj nás vyzýva, aby sme dúfali. Vďaka Ježišovi sme ospravedlnení hriešnici. Veríme, že raz vstúpime do Božieho kráľovstva. Boh odstraňuje každú prekážku. Dáva nám silu niešť si svoj kríž. Na tomto svete náš môžu zväzovať rôzne veci. Rôzne bremená nás môžu ťahať dole. Môžu nám brániť v napredovaní. Boh nám dáva novú silu.

Naše problémy sa zázračne nevyriešia. Choroby, postihnutia, bolesti a iné trápenia zo sveta nezmiznú, ale napriek tomu dôverujeme Bohu. Veríme, že Boh bdie nad týmto svetom. Má všetko vo svojej moci. Dôverujme Bohu a konajme podľa Jeho slova. Buďme k sebe navzájom milosrdní. Odpúšťajme si. Hovorme to, čo druhého povzbudí. Konajme to, čo druhému pomôže. Nech sa naše nasledovanie Krista prejaví na našich vzájomných vzťahoch. Dôverujme Bohu a žime podľa Jeho slova. Amen.

Vypočujme si slová vyslania, ako sú napísané v Liste Efezským v 4. k.:

A buďte k sebe dobrí, milosrdní, odpúšťajte si navzájom, ako aj vám Boh odpustil v Kristovi.

Milosť nášho Pána Ježiša Krista, láska Božia a účasť Ducha Svätého so všetkými vami. Amen.